

Мигомъ бостана въ кордони въ заплаха
стегнаха тѣ, ала слисано спрѣха.

Нѣмаше тамъ ни следа отъ разбойникъ,
а си растѣха, цѣвтѣха спокойно

чушки, спанаци, марули, домати,
лукъ, меродия и зелки пернати.

А пъкъ срѣдъ тѣхъ бѣ главище извило
дрипавото бостанжийско плашило.

Хр. Радевски

На Гергьовдень селскиятъ
мегданъ почернѣ отъ хора. Го-
ведарчетата бѣха пристигнали.
Нали отъ тоя день се пазарѣха
на чужди кѣщи. А като се тра-
кулне лѣтото и пожълтѣй го-
рата, тѣ поематъ пѣтищата, съ
кривачета на рамо, съ мал-
ки вжзелчета напечелени па-
рички.

Дѣдо Горанъ наметна кожуха
и клопна вратничето.

— Накжде, дѣдо? — изтича
подире му Здравко.

— Пастиръ ще диря! Днесъ
е Гергьовдень! Тѣ сега идватъ
отъ далечнитѣ села.

— И азъ ще дойда!

— Хубаво.

Дѣдо Горанъ и Здравко потѣ-
наха въ навалищата на мегданя,
която шумѣше като кошарище.

До черковната ограда бѣше
приклѣкнало едно момче, съ